

אור שלום

מרכז גורני אומוד פנימיא הגורם והמסידור
לאורו של האצמ"ר מקומראן י"ט אוהר"ר שלום ספרין לבוקר

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" - העלון מוקדש לעילוי נשמות

מוניה מיכאל בן יוסף	בן יפתח משה בן יעקב	זבולון מרדכי בן לוי	סידוניה בת דוד	מזרחי שרה בת עזיז
גורפל משה בן ישראל	הוצלר ברטה בת מרדכי	חיים שלמה בן אברהם	נחמה בת אלתר	סגל מטילדה בת דוד
שרה בת חיים	וינטראוב עליזה בת קרל	טירנגל נתן ז"ל	מנחם לאה בת שמואל	עזר ברכה בת מנחם
דוד ציון בן יוסף	ויסמן מרדכי בן ישראל	טל פנחס בן גרשון	מנחם רפאל בן יוסף	פינברג שרה בת מרדכי
דודקביץ אריה בן צדוק		דבורה בת שמואל		פלצי אברהם בן חיים

העלון מוקדש לרפואת כל חולי עם ישראל

ט"ו שבט תשס"ז	- פרשת בשלח -	שנה שנייה
עלון מספר - 129	הד"נ - חברון - 16:54	מוצ"ש - חברון - 17:53
		העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה - "פולשתים ליצנים היו"

ולא נחם אלוקים דרך ארץ פולשתים וגו' פן ינחם העם בראותם מלחמה (יג, יז). וקשה הלא גם בדרך אחרת שהלכו גם כן לא חמקו מן המלחמה, והגיעה להם מלחמת עמלק. אלא מובן על פי שאמרו חז"ל (עבודה זרה יט.) "פולשתים ליצנים היו", לכך מוטב מלחמה עם עמלקים הרשעים, ממלחמה עם ליצנים המבטלים אותך בליצנותם כעפר הארץ.

וזה סוד הכתוב "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו" (יד, טו). שיהיו נוסעים מליצנות ושחוק שדוחים תוכחה ודרך האמת, ומביאים את האדם לעשות מעשים שאינם מכוונים לדעת המקום ב"ה. ומעשה שפעם אחת בא לרב הקדוש מוקצק זיע"א הרב ר' יעקב דוד זיע"א אב"ד דקוז'ניץ, והוא היה מתלמידי הרב הקדוש ר' שלמה ליב מלינטשא זיע"א.

שאל אותו הקוצקי: מה שלום רבך? אני אוהב אותו מאוד, אבל מה הוא צועק תמיד להקב"ה שיביא את המשיח, ולמה אינו צועק לישראל שיחזרו בתשובה? הלא זהו מה שאמר הקב"ה למשה רבינו עליו השלום: "מה תצעק אלי? דבר אל בני ישראל - כי המעכב הוא הליצנות והשחוק, ורק מי שמתרחק מאלו יש בכוחו לקרוע גזירות ולבטל הדינים, היינו אש שלהבת יצרים ע"י מי הקודש. וזה סוד "ויבקעו המים" (יד, כא).

כמובא במדרש (שוחר טוב תהלים קיד, ב) "הים ראה וינס - מה ראה, ארונו של יוסף ראה". ואמר האדמו"ר זיע"א שביאור הדברים הם באופן הזה, שהמים טענו לפני משה רבינו ע"ה שגם הם מצווים ועומדים להמשיך במרוצתם, ואין יתבטל הנהגת הטבע שהוא ציווי ממרום לפני בני ישראל.

אולם כשראו ארונו של יוסף, שיוסף הצדיק שיבר את הטבע כאשר עמד בניסיון הנשגב במצרים, ממילא הוכרח הים לבטל טבעו. כי בפני מי שמתנהג למעלה מדרך הטבע, ונלחם נגד טבעו ומנצחו, אז כל הטבע צריך להיכנע. ובזכות זה שעובד האדם את הבורא יתב"ש באופן של מעבר לטבע, הרי מיד מתקיים בו "ויושע ה'" כי זה בסיבת "ויאמינו בה" (יד, ל).

ומסופר על אשה אחת שבאה לפני הצדיק רב שר- שלום מבעלזא, וביקשה איזו ישועה, שהייתה זקוקה לה. אמר לה הצדיק: העיקר האמונה בהשם. השיבה האישה, רבי! מקודם כתוב: "ויושע", ואחר כך כתוב: "ויאמינו". אם תהיה לי הישועה, אין ספק שתהיה לי גם אמונה. ואמר הצדיק: מעולם לא ניצחני אדם, אלא אישה זו. והאישה השפיעה בדבריה והשיגה כל טוב.

אך דרך זו וכוונת זו בא דווקא מהמלחמה בליצנות "פולשתים", היינו בחינת משפיל"ת, שהם הכנעת והשפלת ארבע מאות [ת] קליפת עשיו, ורק אחר כך יש יכולת לעמוד במלחמה הגדולה על קדושת ה' יתברך ויתעלה, "צא והלחם בעמלק מחר" (יז, ט). מח"ר היינו בחינת שמאל שנתהפך לימין וממח"ר נהייה רח"ם, חר"ם על בחינת עמלק, בהיות אחד מדרכי של היצר הרע, שמסית את האדם שיחצה מעשה יומו למחרתו. בתורה ומצוות שלא ילמד ולא יעסוק כרגע במצוות ומעשים טובים, ורק כשיפנה ישנה, ובנתינת צדקה, שלא ייתן לאחרים כי לא יישאר לו לעצמו מחר. וזהו "צא הלחם בעמלק מחר", ביצר הרע המסיתך בטענת "מחר".

וכאן בא האדם הישראלי לבחינת גודל האמונה בהשגחה פרטית. כאשר ישראל מודים לה' על חסדו וישועתו שגילה להם בעת צרתם. הודאה זו באה מעמקי האמונה שבלבם שיד ה' עשתה זאת ולא מאליהם נושעו.

כי כבר אז היו שכחשו בהשגחה פרטית ואמרו שה' בשמים ואת הארץ מסר ביד הטבע. בקריעת ים סוף נתגלה לבני ישראל האור האלוקי הגדול המתנוצץ בכל העולמות והם האמינו, שעם כל גדולתו של ה' עיני השגחתו נטויות על כל הנעשה בעולמנו.

משה רבינו וכל ישראל פותחים בשירתם להקב"ה ב"אשירה לה" כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים" ולמה דווקא בפסוק זה ולא, ב'מי כמוכה באלים ה'?" גם מרים הנביאה בשירתה עם בנות ישראל אומרת: "שירו לה" כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים". ומדוע דווקא פסוק זה?

אלא שפסוק זה עיקר האמונה השלימה בהשגחה הפרטית של השי"ת. "כי גאה גאה", גבוה מעל כל גבהים הוא ובכל זאת, "סוס ורוכבו רמה בים", הוא [הקב"ה] שרמה לים את הסוס ורוכבו! לא גלי הים עשו זאת, לא הם עצמם מעדו ושקעו בים ולא גבורת ישראל גרמה לכך, אלא אכן יד ה' משמים הטילה את אויבי ישראל לים על סוסייהם ורוכביהם.

לדרגה זו של אמונה פשוטה הגיעו בני ישראל בשעת קריעת ים סוף. ועל כן אומרים אנו זאת יום יום בתפילתנו, כדי לחזק בלבנו את האמונה בהשגחה פרטית, שהכל מידו הקדושה בא לנו. וכשאומרים חז"ל "קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף" - השגת הפרנסה קשה היא לו לפעמים על האדם ביותר או "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף" - כמה הרפתקאות קשות ואכזבות פוקדות את האדם עד שמגיע לזיווגו - על זאת נתכוונו חז"ל הקדושים. אלמלי הייתה נטועה ומושרשת האמונה האיתנה בלבו של אדם, ששום דבר לא נעשה מעצמו אלא הכול, על כל הפרטים ופרטי הפרטים משמים בא, כמה הייתה אמונה זו מקילה על לבו ועל מצבו. "כקריעת ים סוף", כי גם אז באה להם הישועה לאחר ה"ויאמינו".

מאורות המידות – מתי התחילו ישראל לומר את השירה?

על הפסוק "אז ישיר" אמרו רבותינו במדרש: זה מה שכתוב (תהלים קב, יב): "ויאמינו בדבריו ישירו תהלתו" אין "אז" אלא לשון אמונה. ותמהו המפרשים על כך. שהרי כתוב מפורש בתורה לפני אז ישיר "ויאמינו בה" ומדוע הוצרך המדרש להביא ראיה מפסוק בתהלים שהאמינו בה'?

בספר "בן לאשרי - ברכה משולשת" מבאר את כונת המדרש על פי מה שאמרו חז"ל (סנהדרין צד, א) על הפסוק (ישעיה ט, ו) "למרבה המשרה" - שרצה הקב"ה לעשות את חזקיה משיח. אמרה מידת הדין לפני הקב"ה: ומה דוד המלך שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך, לא עשיתו משיח, חזקיה שעשית לו כל הניסים הללו, ולא אמר שירה לפניך. תעשהו משיח? והקשו על כך המפרשים, שהרי כתוב (ישעיה לח, ט) "מכתב לחזקיהו", הרי ששר שירה!?! ותירצו: ששר לאחר שקרה הנס, וזה לא מכוח האמונה, אלא פשוט הודאה על הנס. וענין שירה הוא, שמיד כשהבטיחו הנביא בדבר ה', היה צריך להאמין ולומר שירה.

וכעת יובן המדרש, שהוקשה למדרש סדר הדברים בפרשה שכתוב: "וירא ישראל - ויאמינו - אז ישיר" שמזה משמע שאמרו שירה רק לאחר שראו את הנס. ואין זה שירה מן המובחר, כמו שהוזכר אצל חזקיה שאמרו (שם): "גנאי הוא לחזקיה וסיעתו שלא אמרו שירה". לכן הביא המדרש את הפסוק "ויאמינו בדבריו ישירו תהלתו" להוכיח שמיד כשאמר להם משה רבינו ע"ה: "התיצבו וראו את ישועת ה'", האמינו ואמרו שירה.

אולם בכל זאת הוקשה למדרש שהרי בתורה נאמר "וירא - ויאמינו". שמזה משמע שקודם ראו את הנס ואח"כ האמינו ואמרו שירה. על זה מתרץ המדרש שמהמילים "אז ישיר" מוכח זאת שהרי היה יכול להיות כתוב "וישר משה" כמו שכתוב (שופטים ה, א): "ותשר דבורה". אלא שכתבה תורה "אז ישיר" שלשון "אז" הוא לשון של אמונה, כדי לרמז לנו שלא היתה השירה לאחר שראו את הנס, אלא "אז" כשהאמינו בדברי משה רבינו שאמר להם "התיצבו וראו את ישועת ה'", התחילו מיד בשירתם.

מאורות הדרש – ויהי בשלח פרעה את העם (יג, ז).

כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער (מגילה דף י) ומה הצער כאן בצאת בני ישראל ממצרים?

אלא המכות שהביא הקב"ה על המצרים, תכליתן הייתה בעיקר לטעת ולהשריש אמונה בלבבות בני ישראל ולפתח בקרבם בהדרגה תשוקה עזה לחפש ורצון חזק להשתחרר ממצרים וטומאתה. לבסוף אחרי כל המכות הניסים והנפלאות, מספרת לנו התורה: "בשלח פרעה את העם", בני ישראל לא יצאו ממצרים מרצונם, אלא פרעה שלחם וזו הצרה והצער. ואמונה זו שהושרשה בלבבותיהם של בני ישראל, בראותם כי יש דין ויש דיין, ויש משיח ומסובב, מצווים ועומדים לקיים שבועתם ליוסף הצדיק, אשר השביעם "פק"ד יפקוד, וזה סוד הנאמר "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" (יג, יט), היינו את עוצם ידו, את עצמיות וכוח גבורתו של יוסף הצדיק לקח עמו. וגבורתו של יוסף מה הייתה? שהיה נאמן בברית קודש, ומכוח שמירה זו קדושתו למעלה מכל מעלה עד שעליו עומד העולם כולו בחינת "צדיק יסוד עולם".

ומכוח יוסף "ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום" (יד, יג). ויש לפרש על פי דברי רש"י (שמות טו, ז) "וברוב גאוןך תהרס קמין" תמיד אתה הורס קמין הקמים נגדך, ומי הם הקמים כנגדו? אלו: הקמים על ישראל, וכן הוא אומר: "כי הנה אויבך יהמיון" (תהלים פג, ג). ומה היא ההמיה? על עמך יערימו סוד (שם). ועל זה קורא אותם אויביו של מקום. ובדברים (ל, ג): "ושב ה' "

אלוקיך את שבותך, פירש רש"י היה לו לכתוב "והשיב" את שבותך, רבותינו למדו מכאן (במגילה כט.) שהשכינה שורה עם ישראל בצרת גלותם, וכשנגאלים הכתיב גאולה לעצמו שהוא ישיב עימהם.

וזה סוד דברי משה רבנו זיע"א "התיצבו וראו את ישועת ה'", ומהי ישועת ה'? אשר יעשה "לכם" היום, כשנגאלים וה' שולח לישראל ישועתו, מכתוב גאולה לעצמו כביכול, כי בזה נתגלה כבוד ה' כשמושיע בניו. אך זה בתנאי ש"ויאמר אם שמוע תשמע והישר בעיניו תעשה (טו, כו). וכמובא ברמב"ן [מביא מהספרי]: "אם משאו ומתנו באמונה כאילו קיים כל התורה".

ואמר האדמו"ר זיע"א שצריך להבין איך על ידי זה מקיים את כל התורה. אלא שיש לומר על מה שאמרו חז"ל "תחילת דינו שואלים נשאת ונתת באמונה" היינו כי ה' שונא גזל בעולה, והנה מי שאינו נושא ונותן באמונה וקונה אתרוג, ציצית, תפילין וכדומה לא ירצה לה' כי הוא "בוצע בך נאץ ה'". ולכן שואלים תחלה קודם ששואלים על המצות אם "נשאת ונתת באמונה", שאם לא כן כל המצות שעשה בטלים ומבוטלים לא יעלו לפני ה', והיינו מי שנושא ונותן באמונה כאלו קיים התורה שעל ידם מקיים את התורה שולוא זה לא יוכל לקיים המצות.

וכל הרוצה לקיים את התורה, צריך להיות בחינת "בשלח פרעה" היינו לשלח ממנו כל מיני שטות והבלים, שחוק וליצנות שאינם על דרך הקודש, כי קשה המלחמה ב"פלשתים" יתירה מ"עמלקים".

מאורות הזוהר – "אשרי משכיל אל ד ל"

כמה גדול הוא שכר העוזר לדל ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר וגו': ר' יהודה פתח ואמר: "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה' וגו'". מקרא זה העמדנוהו, בשעה שאדם שוכב בבית חליו, הוא נתפש לשליטים של המלך, ראשו בשלשלת, רגליו באזיקים, כמה חיילים שומרים אותו מצד זה ומצד זה, שלא יברח, אבריו כולם במיצר, ולוחמים אלו באלו, אכילה הוסרה ממנו. בההוא זמנא פקדין וכו': בזמן ההוא פוקדים עליו מליץ, ללמד עליו זכות לפני המלך. שכתוב, "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף", בשעה ההיא, אשרי חלקו של אדם, שנכנס אליו ומלמדו דרך להצילו מן הדין. ז"ש "אשרי משכיל אל דל". והיך יכיל לשזבא וכו': שואל, ואיך יכול להציל את החולה. ומשיב, שילמד אותו דרך החיים לשוב לפני אדונו. אז נעשה מליץ עליו למעלה והוא נצול. מה שכתוב. הוא, "ביום רעה ימלטהו ה'". פירוש אחר, אשרי משכיל אל דל. מפני שכמה תקיף הוא שכר של העוזר לדל לפני הקב"ה.

א"ר חייא תוהנא וכו': א"ר ח תמיהני על מקרה הזה, שכתוב, "כי שומע אל אביונים ה'". וכי אל אביונים שומע ולא לאחר. אמר רבי שמעון משום שהם קרובים יותר אל המלך, שכתוב "לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה". ואין לך בעולם, שהוא לב שבור, כמו אביון. עוד א"ר שמעון, בוא וראה, כל בני העולם נראים לפני הקב"ה בגוף ונפש, ועני אינו נראה לפני הקב"ה אלא בנפש לבד, כי גופו שבור, והקב"ה קרוב לנפש יותר מלגוף. מסכנא חד הוה וכו': עני אחד היה בשכנות של ר' ייסא, ולא היה מי שישגיח עליו. והוא היה מתבייש, ולא התקיף בני אדם. יום אחד היה חולה, נכנס אליו ר' ייסא, שמע קול אחד, שאמר צדק צדק, היינו שמסר דין לשמים, הנפש פורחת ממני ועוד לא הגיע הזמן, אוי לבני העיר, שלא נמצא בהם מי שישב נפשו אליו. קם רבי ייסא נתן בפיו מי תאנים ומדה של יין מרוקח. בקע זיעה בפניו ושב רוחו אליו. לבתר אתא ושאל וכו': אחר כך בא ושאל לו. אמר, חייך רבי, הנפש יצאה ממני, והגיעה לפני כסא המלך, ורצתה להשאר שם, אלא שרצה הקב"ה לזכותך, והכריזו עליך, עתיד הוא ר' ייסא להעלות רוחו, ולהתקשר באדרא קדושה אחת, (היינו באדרא רבא, ולא באדרא זוטא), שעתידים החברים להעיר בארץ, והתקינו שלשה כסאות העומדים לך ולחברך, ר' יוסי ברבי יעקב ור' חזקיה. שיצאו נשמתם באדרא זו.

מיום ההוא והלאה, היו משגיחים עליו בני עירו. תו מסכנא אחרא וכו': עוד עני אחר עבר לפני ר' יצחק והיה בידו חצי מעה כסף, אמר לו לר' יצחק, השלם לי ולבנותי את נפשינו. אמר לו ואיך אשלים את נפשכם, שהרי אין אצלי רק חצי מעה. אמר לו, בזה אשלים אני בחצי מעה אחרת שיש אצלי. הוציאה ונתן לו. אתחזיאו ליה בחלמיה וכו': הראו לו בחלומו, שהיה עובר בשפת ים הגדול ורצו להשליכו בתוכו. ראה את ר' שמעון שהושיט ידו כנגדו, ובא עני ההוא, והוציאו ונתנו בידו של ר' שמעון וניצל. כשהקיץ, נפל בפיו מקרא הזה, "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'".

מאורות היכל הברכה –

כתב הסבא קדישא מהר"א זיע"א [שמות, ט"ו, ד] וז"ל "ומבחר שלשיו כמו שבארנו שאותן ניצוצין של דור המבול שהם מזלא שנטבעו מאד בקליפות כידוע, נשטבעו בחותם אדה"ר ביסוד הקדוש בים סוף, וזהו ומבחר בחוריו צדיקים גמורים עשרה הרוגי מלוכה תקנו השאר. והבן [עיינן מסורה ימינך ימינך, זרועות עולם" עיין רש"י ז"ל זוהר]

מאורות הסיפור החסידי – הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זצוק"ל

בספר דברי ישראל (מודז"ץ) כותב: אדוני אבי זצוק"ל מקאזמיר לא היה מהדר אחר התענויות כמפורסם בעולם. פעם בא אליו איש אחד אשר רצה להתענות על חטאיו ולסגף עצמו ביותר, אז שחק מאוד ואמר, הנשמה כבר הניח באדמה ועתה רוצה לקבור גם את הגוף, רק העיקר להיזהר מהיום והלאה שלא יקלקל עוד ויקבל עליו עול מלכות שמים ובשמחה.

בעניין שידוכים אמר (כמדומה בשם רבינו הק' מלובלין זצלה"ה) שאין לומר שום דעה בשום שידוך רק כפי שיוטב בעיני המחוננים והזוג ואמר שמפורש בתורה כן. שאמר הש"ת לבנות צלפחד "לטוב בעיניהם תהיינה לנשים" ומדוע לא אמר למי יינשאו ועל כורחך שאין לומר בזה שום דעה.

אמר בדרך צחות שהיצר הרע אינו מניח שיתחברו שני אנשים יחד. ואפילו שני חייטים שבאים להתחבר יחד. לוחש היצר הרע לאחד מהם באוזניו איך שהרבנית מלאנדן היא דודתך. לכן אתה מיוחס ואין זה לפי כבודך שתתחבר עם פלוני ומפרידם. ככה בקטן ובגדול. הסביר העניין שיש חסידים שנוסעים להצדיק רק שני פרסאות וחלקם עשר פרסאות וחלקם הנסיעה ממש סכנות נפשות, חלילה לומר שזה הוא במקרה. אכן האמת הוא שכל זה צריך להיות קודם ביאת הגואל. כי בזמן בית שני היו נביאי אמת. ואנשי דורם היו משחקים ומהתלים בהם. לכן התיקון הוא שיתגלגלו אותן הנביאים בדורות הללו. ומי שציער להנביא, תיקונו שישע להנביא ולפי הצער שציער להנביא יצער עצמו בהנסיעה שלו ובזה יתקן. נסתלק ב"ז בשבט שנת תרט"ז (דברי ישראל, ליקוטים בסוף הספר).

מאורות לילדים ונוער – מי האיש החפץ עושר... – ב

תקציר: ר' יצחק חסיד, חסידו של הצדיק רבי משה מקוברין היה כולו שקוע בעבודת ה' ולא עלה על דעתו לדבר עם רבו על עסקי חולין, כשבגרו בנותיו הציקה לו אשתו שיפנה לרבו שיברכו שיהיה לו ממון להשיאם, ר' יצחק התפלל לה' שיאיר את עיני משפחתו שיבינו שאינה שוה אנחה אחת על צרכי עולם הזה, אם בכך מתבטלים מעניני עולם הבא.

וכשפרש ר' יצחק את כפיו בתפלה, נענתה אשתו ואמרה לו, ראה יצחק, עולם הפוך אתה עושה, כל העולם סומכין על תפילותיו של רבך הצדיק, והם באים אליו והוא מתפלל עליהם אל ה' והם נושעים מיד. פלוני זה נושע מתפלות הצדיק, ופלוני, וגם פלוני, ואתה שאמונתך בצדיק גדולה מאמונתם, ומתאבק אתה בעפר רגליו יותר מהם - אתה אינך סומך על תפילותיו ומתפלל לבדך ולא לוקח את רבך לעזור לך!... לא אניחך יצחק, אמרה לו, עד כי תלך לרבי ולא תשוב משם עד אשר ירחמנו ה'.

לא כזבה אשתו של ר' יצחק ולא הניחתו עד שהלך. וכששב אחר כמה שבועות לביתו שמח וטוב לב, כמו תמיד, וכשנזכר מתוך שאלותיה של אשתו לשם איזו "תכלית" הלך, לא ידע ר' יצחק באמת כיצד יכול להסביר לאשתו, למה יצא לו כל דבר הזה ממחשבתו מן הרגע שעבר על מפתן ביתו של רבו ועד עתה. ואולם הוא לבדו ידע. ולא סתם ידע, אלא כל עצמותיו תאמרנה. משל למי שהלך לבקש פרוטות של נחושת וזימן לו הקב"ה אוצר גדול של אבנים טובות ומרגליות ואת הפרוטות של נחושת לא הביא, והילדים בוכים: לא כי, אלא פרוטות של נחושת מבריקה אנו רוצים... הן יראת ה' היא אוצרו!...

וכן קרה שהלך שנית ושוב חזר ב"לא כלום". ובשובו לאחרונה ב"ידיים ריקניות" ומשלא היה עם פיו מה לומר לאשתו הענייה ולשמח את היתומים החיים שלו, אמרה אליו אשתו: שמע יצחק, אתה הפכת עלי את סדר העולם, אף אני אעשה כמוך, להפוך את סדר העולם, אני אלך אל הרבי ואתנפל לפניו שיושיענו בתפילותיו ואתה שב פה. היתה זו לו הפעם הראשונה אשר נתמלא חרדה מדברי אשתו, כי ידע את מרי לבה וידע כי לא ימנענה מהלך, על כן אמר מוטב שאלך אני ואעשה את רצון אשתי כאשר היא חפצה ולא אשנה עלי את סדרי בראשית.

והנה עתה הוא הולך לקוברין לתכלית לגמרי אחרת מכל הליכותיו שעד עתה. "עת לכל חפץ" - הוא אמר בלבו, וגם לחפץ זה של שלום בית להביא רווחה לביתי באה עתה העת. הוא יסתיר פניו מהביט באספקלריא המאירה של רבו, יצמצם את לבו ויכוון את דבריו רק לדבר אחד. הוא יאמר לרבו הבה לי השפעה למען אנוח מרוגזי אשר בביתי, ויהי לבי פנוי לעבודת ה'. לא אבקש, כי אם אגזור. הרי "צדיק גוזר והקב"ה מקיים" ומן הדין שיהא גם התלמיד גוזר ורבו מקיים

החידה השבועית -

- א. היכן מצאנו שנתנבא משה שלא יכנס לארץ?
- ב. שטבעו בים סוף זכו לקבורה?
- ג. במה תלויה זריזות האדם?
- ד. אם יהיה לאדם צער באיבוד ממונו, או במיתת אוהבו, או ייסורים, מה עליו לעשות?

השאלות ניתן לשאול אצל המרש "אור שלום" קריית ארבע ג.י. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי המקיים בכל יום מאושי בבית גב"ר מקלט בניון 400 כשעה 21:30 הציבור מוזמן